

Beden Farkı / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapçı, Romanlar

написано kitapçı | 22 января, 2025

Beden Farkı / dedektif hikaye BEDEN FARKI

Serin bir yaz sabahıydı. Günün ilk ışıklarıyla yatağından kalkan Emre, Üsküdar sahilindeki sabah sporunu tamamladıktan sonra Cambazali Sokak'taki evine döndü kan ter içinde. Soğuk su ile aldığı duşun ardından ev ve mesai arkadaşı Efe'yi uyandırdı. Beyaz kılıfındaki yastığını bacak arasına kıştırmış, dizlerini karnına çekmiş halde uyuyan Efe, kalkmamak için dirense de, Emre'nin yüksek seste şarkı söylemesine daha fazla dayanamadı. Küfürler saçarak yatağından kalkıp, banyoya girdi.

Arkadaşının banyo mesaisinin en az yirmi dakika süreceğini bilen Emre, koşusundan dönerken aldığı gazete ile birlikte salona geçti. Aralıklı pencereden içeri doluşan martı sesleri ile birlikte tekli koltuğa yerleşip, sayfalara göz atmaya başladı. Ünlülerin tatil mekanları, takımların transfer haberleri, marifetli olduğu iddia edilen bir diyetisyenin ünü kadar iddialı diyet listesi ve daha bir çok gereksiz haberin manşetlerine göz atarak arka sayfalara ilerledi. En sevdiği gazeteler, pazar ekinde kitap tanıtımı yapanlarıydı. Bugün ise haftanın ortası, çarşambaydı henüz. Sıcağa karşı dayanıklı bir tencere altlığı aldığını düşünerek kendini huzurlu hissettirmeye çalıştı. Ülkenin her hangi bir köşesindeki eğitim sorunu ile ilgili yapılan haberlerin üçüncü sayfadan ana sayfa manşetine taşınacağı güne inanarak arkadaşının duştan çıkmasını beklemeye koyuldu.

Duşunu almış, saçlarını her zaman ki gibi itina ile şekillendirmiş olan Efe, kıyafetlerini giydikten sonra kapıda belirdi. Salondaki arkadaşına göz kırparak hazır olduğunu işaret etti. Kapı önündeki aynada son defa saçlarını düzeltti. Çıkmak üzere kapıyı açtıklarında gece mesaisinden dönen Burak

ile karşılaştılar.

Üsküdar asayiş ekiplerde çalışan Burak “Selam millet! Memleketi tertemiz teslim ediyorum size. Mümkünse yarın sabaha kadar sahip çıkın emanete. Ekstra mesaiye çağrılmak istemiyorum,” diye söylenerek koridorun sonundaki odasına yöneldi. Uykusuzluktan kan çanağına dönmüş gözleri ile odasına ilerleyen arkadaşlarının ardından bakarken Efe “Yemin ediyorum senden daha akıllı bu adam. Ne bok yemeye kaldırdın sabahın bu saatinde beni?” diyerek kapı önünde ayakkabılarını giymekte olan şefi Emre’ye söylendi. Merdivene yasladığı ayakkabısının bağcıklarını bağlamaya çalışan Emre, omzunun üstünden arkadaşına bakıp gülümsedi:

“Uzatma, hadi!”

Apartmanın koridor ışıkları yine kesilmişti. Yönetim aidatları ödemeyen sakinler yüzünden fatura borcunu yatıramadığı için, elektrik kurumu şalteri indirmişti anlaşılan. Karanlık merdivenlerden telefon ekranlarının ışığı yardımı ile inen iki genç memur, çıkış kapısına anca gelebildiler. Sokağa çıktıklarında gözlerini ışığa alıştırmak için kisan Efe, elindeki paketinden bir sigara alıp yerleştirdi dudaklarına.

“Şifa olsun Efeciğim!”

Kendisine sataşmaya çalışan arkadaşına sigarasının üstünden göz ucuyla baktıktan sonra zipposu ile yaktı tütün sarımını.

Sabahın ilk sigarasının keyfini çıkarmak isteyen Efe ve arkadaşının bu sabah merasimine müdahale etmek istemeyen Emre, iskeleye kadar konuşmadan indiler. Günün ilk Eminönü motoruna yaklaşık yarım saat vardı. Kahvaltı yapmak üzere Mustafa Dayı’nın çay ocağına geldiler. Sabah saatlerinde görmeye alışık olmadığı iki genci elindeki demliği ocağın üzerine koymak üzereyken fark eden emektar çaycı “000 hayırdır gençler sabah sabah! Uyku mu tutmadı? Yatılmıyor ki şu mevsimde. Nem çok kötü nem! Geçin oturun bir çay vereyim size, daha yeni demledim,” diye karşıladı gençleri.

Büyük demliğı kazanın üstüne yerleştirdikten sonra iki memurla da tokalaşıp, ocağının başına döndü Mustafa Dayı.

“Emre Bey’e sor Dayı! Şurada bir yıl içinde evleneceğiz, hala sakallı bir erkek tarafından uyandırılıyor her sabah. Allah aşkına Dayı şu adama bir şey söyle de kessin artık sakallarını.”

Kendini esnaf abilerine şikâyet eden arkadaşını geride bırakarak, çayın yanına simit ve peynir almak üzere oturduğu yerden kalktı Emre. Nevaleyi alıp geldiğinde Mustafa Dayı, sabahçı müşterilerine çay verme, taksicilere laf yetiştirme telaşındaydı.

Önlerindeki tabureye koyduğu poşet içindeki simitlerinden birini alarak ikiye böldü ve yarısını arkadaşına uzattı Emre. Krem peynire batırıp ısırdığı lokmasını yuttuktan sonra “Nesi varmış sakalımın?” diye sordu. Çayını yudumlamakla meşgul olan Efe, elindeki ince belli bardağını simit poşetinin yanına bırakarak umursamaz bir tavırla cevapladı arkadaşını: “Nesi olacak kardeşim! Benimki de laf işte!” dedi.

İnsanların iskeledeki işe gitme telaşlarını seyrederek kahvaltılarına devam ettiler. Herkesin bir derdi vardı. İskele esnafı günün en bereketli saatlerini yaşıyordu. İşportacılar erkenden kalkmış, Tahtakale’ye mal almaya gidiyorlardı. Büfeci genç bir yandan sosisli siparişini hazırlarken, diğer yandan ‘Ben karışık tost istemiştım, bunda sucuk yok’ diye çıkışan müşterisini memnun etmeye çalışıyordu. Sabah siftahını bekleyen taksiciler ise iskeleye yanaşacak ilk Beşiktaş motorunu bekliyorlardı. Takım elbiseli çalışanlar ve topuklu giymiş olan kadınlar ise sabahın en telaşlılarıydı. Yaz sıcağında boğan kravat erkekler için, çukurlarla dolu iskele zemini ise topuklu ayakkabılı kadınlar için birer kâbustu.

Simidini bitirdikten sonra kolundaki saatine bakarak bir sigara daha çıkardı Efe. Çiçekçi kadınlara çaylarını götürmeye giden Mustafa Dayı’nın ardından Emre de, oturduğu taburesinden

kalkarak arkadaşının ve kendi çayını tazeledi. Peşine taktığı arkadaşının asabi ruh halinin geçmediğinin farkında vararak bir jest yaparcasına çay ocağının yanında duran çakmağı alıp, Efe'nin sigarasını yaktı. Tekrar yerine yerleşmek üzere harekete geçtiğinde, çalan telefonunu eline alarak taburesine yerleşti.

Sabahın erken saatlerinde gelen çağrıyı cevaplamadan önce arkadaşı ile göz göze geldiler. Arkadaşının meraklı bakışları arasında cevapladı telefonu Emre. Akıllı telefonun ekranda arayanın ismini görmek için hamle yapsa da göremeyen Efe, arkadaşının omzuna yaklaşarak hattın diğer ucundaki ismin anlattıklarını duymaya çalışıyordu sigarasını içmeye devam ederken. Görüşmeyi sonlandırıp, telefonunu cebine yerleştirmek için ayağa kalkan arkadaşına Efe "Hayırdır abi?" diye sordu. "Beyoğlu! Adamın biri evinde öldürülmüş." Kafasıyla iskelede bekleyen Kabataş motorunu işaret ederek devam etti: "Şu motora binelim dostum, yolda anlatırım ayrıntıyı."

Arkadaşının durum bildiriminin ardından ayağa kalkan Efe, cebinden bozukluk çıkararak Mustafa Dayı'nın tezgahına bıraktı. Genç memurların çay parası vermesinden haz etmeyen emektar çaycıya yakalanmamak ve motoru kaçırmamak adına hızlı adımlarla gişelere yöneldiler.

Motorun arka tarafına geçerlerken Efe, bir sigara daha yakarak arkadaşının yanına oturdu. Toplu ulaşımın yapıldığı araçlarda sigara içmeyi yasaklayan kanuna riayet eden yolcu bulmak günün ilk saatlerinde pek mümkün olmadığından, Efe de çiğnediği yasağa aldırış etmeden arkadaşının anlatacaklarını dinlemeye koyuldu.

"Haber merkezi aradı. Beyoğlu'nda Cihangir Mahallesi Başkurt Sokak'ta bir cinayet. İhbarcının çağrısı üzerine bölge ekipleri olay mahalline gitmişler. İhbarcı da orada. Detayı gittiğimizde kendi gözlerimizle görür, kulaklarımızla dinleriz."

Peşlerine takılan martılarla birlikte İstanbul Boğazı'nı geçtiler. Kabataş'ta inen genç memurlar olay yerine derhal yetişmek üzere tereddütsüz çevirdikleri bir taksiye bindiler. Savcı ve olay yeri inceleme personeli gelmeden gerekli araştırmaları yapmak, bölge ekibinin olası delilleri yok etmelerine engel olmak için fönüküler yerine daha hızlı olay mahalline geçmek için taksiyi tercih ettiler.

Kendilerini tarif ettikleri adrese getiren taksiciye ücretini ödeyerek Başkurt Sokak'a girdiler. Biraz ilerdeki iki ekip aracını gördüklerinde doğru adrese geldiklerine emin oldular. Dar sokakta, arnavut kaldırımında ilerlediler.

Apartman girişinde bekleyen resmi üniformalı meslektaşlarına kimliğini çıkartarak kendilerini tanıttı Efe. Görevli memurlardan biri "Bu beyefendi apartman yöneticisiymiş," diyerek karşısında sabahlığı ile bekleyen kırklı yaşlardaki, top sakallı ismi işaret etti elindeki telsiz ile.

Demir kapı önündeki merdiven üzerinde, kollarında göğsünde birleştirmiş bekleyen ve telaşı gözlerinden okunan apartman yöneticisinin yanına ilerlediler.

"Siz yönetici misiniz?"

Kendisine soru soran tıraşlı ve saçları özenle taranmış genç memura baktı uyku mahmurluluğu çeken apartman yöneticisi. Sakallarından ürktüğü diğer memur yerine, karşısındakinin kendisi ile muhatap olmasından memnun olmuş bir şekilde yanıtladı soruyu.

"Evet, apartman yöneticisiyim."

Eliyle kapıyı işaret eden Efe "Buyurun olay yerine gidelim, bu arada anlatacaklarınızı dinlerim," dedi. Eski binanın paslı kapısından içeri girmek üzere olan Efe ile yöneticinin ardından Emre de merdivenlerden çıkmaya başladı. Girmesi için kendisine müsaade eden yöneticiye teşekkür etmeye hazırlanan Efe, kapının ardındaki temizlik kovaına takılarak yalpaladı.

Düşmemesi için koluna giren yöneticinin ardından Emre de, hızla merdivenleri çıkarak arkadaşının yanına geldi.

“İyi misin dostum?”

“Allah kahretsin ya! Baksana abi sabah sabah sırılsıklam olduk. Ne işi var bu kovanın kapının ağzında?”

Yere devrilen temizlik kovalarından boşalan su ile ıslanmamaya özen göstererek kovayı kaldırırken cevaplı kızgın memuru apartman yöneticisi.

“Ah, kusura bakmayın memur bey. Temizlikçi kadın dün geç saatte geldi. Garibanın oğlu hastalanmış, ayyaş kocası da yavrucak ağlıyor diye ikisini birden fena dövmüş. Deyyus herif! Kadıncağız da çocuğu hastaneye götürüp akşama ancak gelebilmiş. Bu sokakta dört tane daha apartmanı o temizler. Gece geç oldu diye burada bırakmış malzemelerini. Sokak başındaki tekel deposuna koyardı normalde ama bugün tekrar gelip yan apartmanı temizleyeceği için götürmemiş olsa gerek.”

Kibar yöneticinin açıklamasından memnun olmamış halde kendi kendine söylenmeye devam eden Efe’yi ıslak pantolonu ile baş başa bırakan Emre, devrilen kova ile kapalı kapının arasındaki küçük motosikletleri işaret ederek sordu: “Bu motosikletler hep burada mı dururlar?”

Geldikleri andan itibaren ilk defa konuşan sakallı dev adamla göz göze geldi sabahlığı ile duran apartman yöneticisi. Dış görünüşü ile polise benzetemediği karşısındaki iri kıyım adama kimlik sormak istese de, ıslak pantolonunun paçalarını sıkamakla meşgul olan Efe’nin hatırına bu isteğinden vazgeçerek, pazuları tişörtünün kollarını patlatırcasına şiş duran Emre’nin sorusunu cevapladı.

“Ölen gencin motoru bunlardan bir tanesi. Diğer de arkadaşının sanırım. Pizzacıda çalışıyor Halil. Motorlu kurye. Gece geç geliyordu o çocuk da. Buraya kapının parmaklığına kilitliyordu garibim.”

Emre ile muhatap olmaktan rahatsız olmuş bir tavırla, hala pantolonu ile uğraşan Efe'ye döndü.

“Memur Bey mahsuru yoksa devam etsek. Malum hafta içi ve benim de işe gitmem gerek.”

Kendisinden hoşnut olmadığını fark ettiği orta yaşlı yöneticinin ardından dudak büken Emre, apartmanın dar ve dönemeçli merdivenlerinden çıkanları takibe koyuldu.

“Siz ne iş yapıyorsunuz?”

“Şehir tiyatrolarında oyuncuyum. Aynı zamanda yerel gazete ve dergilerde makaleler yazıyorum.”

“Bu gece sizi rahatsız eden, olağandan farklı bir olaya tanıklık ettiniz mi? Sokakta ya da apartman içerisinde tartışma gürültü sesleri duydunuz mu?”

Merdiven tırabzanlarına tutunarak ağır ağır çıkan tiyatro sanatçısı, kendisinden bir basamak geriden gelen memurun sorularını içtenlikle cevaplamaya razı olduğunu belli eden bir ses tonuyla “Burası Beyoğlu! Az ilerisi Taksim. Burada hayat hiç bitmez. Hatta hayatın zirvesi gece saatleridir. Her akşam istisnasız en az bir sarhoş gurubu geçer. Mutlaka bir kavga çıkar. Yıllardır burada yaşıyorum ben de. Haliyle alıştık ve garipsemiyorum yaşananları. Ancak apartmandan gelecek harici bir sesi mutlaka duyardım. Ama anımsamıyorum yabancı bir ses ya da bağırışma.”

“Yanlış anlamayın ama bunu sormam gerek. Siz dün akşam ne yapıyordunuz?”

“Rica ederim memur bey. Bu benim vatandaşlık görevim. Dün gece dernekten arkadaşlarım bendeydiler ve yeni yazım için fikir alışverişi yapıyorduk.”

Konuşarak merdivenleri tırmanıp, anlatmaya devam eden sanatçının ardından ilerlemeye devam etti Efe. Arkasından gelen şefine dönerek, mimikleri ile ‘bundan iş çıkmaz’ demek

ister gibi elleri ile yakasını tutarak silkti. Arkadaşının anlatmak istediğini algılayan Emre de konuşmadan, arkadaşının yaptığı gibi el işareti ile cevabını verdi. Elini hızlı hızlı ileri geri sallayarak, playback yapan bir şarkıcı gibi yalnızca dudaklarını oynatarak ‘bırak gitsin’ dedi. Arkadaşından aldığı mesaj ile Efe “Affedersiniz, sabah durgunluğu ile isminizi sormayı unuttum. İlginiz için teşekkürler. Siz buradan ayrılabilirsiniz. Sadece çıkarken aşağıda bekleyen arkadaşlarıma, numaranızı ve kimlik bilgilerinizi verirseniz eğer, olası bir ihtiyaç halinde biz sizinle iletişime geçeriz.”

Hala ıslanan paçasındaki ıslaklıktan kurtulmak ister gibi bacağını sallayan memura, memnun bir ifadeyle döndü entel apartman yöneticisi: “Ah haklısınız, ben de kendimi size takdim etmeyi ihmal ettim şaşkınlıktan. İsmim Tansel. Sizlere bir nebze de olsa yardımım dokunduysa ne mutlu bana. Söylediklerinizi dergiye giderken harfiyen uygulayacağımdan süpheniz olmasın. İyi çalışmalar diliyorum sizlere!”

Efe ile tokalaşıp, ilk andan itibaren ısınamadığı Emre’yle ise nezaket gereği olduğu anlaşılan bir gülümsemenin yanında başını sallayarak vedalaştı Tansel. Dar merdivenlerin bitimindeki dairesinin kapısını, sabahlığının cebinden çıkardığı anahtar ile açarak içeri girdi.

Yardımsever apartman yöneticisinin dairesine girmesini bekledikten sonra merdivenleri dönerek çıkmaya devam etti Efe. Arkasından ağır adımlarla gelen Emre’ye baktı. Birkaç basamak daha çıkıp, sessiz olmaya çalışarak “Adı da ipek sabahlığı gibi entelmiş,” dedikten sonra iki arkadaş birden gülmeye başladı. Önündeki basamakta duran dostunu eliyle iterek devam etmesini işaret etti Emre. Arkadaşının hareketine tepki göstermeyen Efe ise hızlı adımlarla merdivenleri tırmanırken, kıkırdamaya devam ediyordu.

Beyoğlu’nun kendine has mimari yapısına sahip merdivenlerde ilerlemeye devam ettiler. Son kata geldiklerini haber vermek

için arkasından kendisini takip eden arkadaşına döndüğünde, basamağa eğilmiş halde bir şeylerle uğraşan arkadaşına sordu: “Hayırdır abi ne arıyorsun yerde?” Eline aldığı kâğıt parçasını pantolonunun arka cebine yerleştirirken cevapladı Emre arkadaşını. “Sayın yönetici temizliğin bu gece yapıldığını söylemişti. Bu çöpleri görünce gariban temizlikçiye çıkışmasın şimdi. Yanıma aldım ben de, çıkışta atarım çöpe. Hatta birkaç basamak arkada yine vardı. Onu da alıp geliyorum dostum. Sen gir içeri.”

Emre, bahsettiği çöp parçasını almak için çıktığı merdiven basamaklarını inerken, Efe de ellerini yanlara açıp, başını sağa sola salladı. Kapıda bekleyen resmi üniformalı meslektaşına kimliğini göstererek olay mahalline girdi.

Apartmanın sarı lambalarının gözleri yoran ışığından, güneş ışınlarının girmeye başladığı daireye adım attığında kısıtıldığı gözlerini aydınlığa alıştırmak ister gibi ağır ağır açtı Efe. Giriş kapısını merkez alarak, sağa ve sola doğru genişleyecek şekilde tasarlanmış dairede seslerin geldiği mutfağa yöneldi ilk olarak. Tezgâhın önünde sigara içen meslektaş ve ihbarcı olduğunu tahmin ettiği kişinin yanına ilerledi. Cebinden çıkardığı cüzdanındaki kimliğini mavi gömlekli görev arkadaşına göstererek kendini tanıttı. Tahmininde yanılmadığını, kendisini tanıttığı meslektaş gösterdi. Plastik bir taburede oturup titreyen elleri ile sigarasını içmekte olan adama döndü. Kahverengi pantolonu üzerine kendisine bir beden büyük gelen gömlek giymiş olan ve yirmili yaşlardaki kişi, 155 polis imdat çağrı hattını arayarak durumu ihbar eden vatandaştı. Meslektaşının kısa tanıştırma merasimini başını yukarı aşağı sallayarak kabul eden Efe, mutfaktakilere ayak uydurmak ister gibi cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal alarak dudakları arasına yerleştirdi. Tezgâh önünden hamle yaparak sigarasını yakmak için uzanan polis memuru ile aynı anda Emre de mutfağa girdi. Sigarasını yakan görevli memura teşekkür ettikten sonra Emre’ye döndü Efe: “Bitirdin mi temizliği?” “Hallettim

kardeşim,” dedi. Kendilerinden önce cinayetin yaşandığı yere gelen resmi üniformalı memura dönerek devam etti: “Komiser Yardımcısı Emre. Cinayet Bürodan geliyoruz Efe ile birlikte. Durum hakkında edindiğiniz bilgileri paylaşırsanız, biz devam edebiliriz.”

Emre’nin kendisini tanıttmasının ardından, dudaklarındaki sigarasını avuç içinde saklama telaşına giren genç memur, hazır ol duruşuna geçerek Emre gibi kendisini tanıtmaya hazırlandı:

“Polis Memuru Emre Gazioğlu Komiserim. Gelen ihbar üzerine adrese intikal ettik. Cinayet mahallinde tedbir alarak, ihbarcı şahsın ifadesini aldık. Belki siz de dinlemek istersiniz,” dediği anda yanındaki taburede oturan kişiyi göz ucuyla işaret etti. Elindeki sigaradan dolayı tedirgin olduğunu sezdiği görevli memura, babacan bir ses tonuyla yaklaştı Emre:

“Hım adaşız demek? Rahat rahat içebilirsin sigaranı Emreciğim. Sadece izmaritini bu evde bir yere atmaman şartıyla tabi. Sen aşağı inebilirsin, biz de incelememizi yapıp, geliriz.”

Başıyla selam verip mutfaktan ayrıldı bölge ekibinde görevli memur Emre Gazioğlu. Sigarasını içmekte olan Efe, sigarasının ucunda biriken tütünü lavaboya çırpıp taburedeki gence döndü.

“Evet delikanlı, sigaramızı içerken, bir yandan da seni dinleyelim.”

Kendisine yönelen bakışlarla tedirginleşen genç, sigarasından son bir nefes daha alarak konuşmaya başladı: “İsmim Recep. Recep Çığırtkan. Halil ile birlikte Beyoğlu’ndaki pizzacıda çalışıyoruz. Sabah Halil’in yanına geldim. Her sabah birlikte gideriz işe. Aşağıda bekledim ama inmedi. Ben de uyuyakaldığımı düşünüp, yukarı çıktım. Geldiğimde dairenin kapısı açıktı. Rahatsız oldum bu durumdan. Başta bir hırsızın içeride olduğunu düşünüp, girmek istemedim. Çok korktum. Bir süre kapının aralığından içeriyi dinledim ama ses gelmeyince

kapıyı itip girdim. Salona ilerlediğimde yerde yatan arkadaşımı gördüm. Yüzükoyun yatıyordu salonun ortasında. Gerçekten bir hırsızın içeri girip, onu bayılttığını düşündüm. Seslendim, cevap gelmedi. Yanına gidip, ayağımla dürttüm. O an yerdeki kanı fark ettim. Karnının kenarından halıya akmıştı. Daha çok korktum. Hemen polisi aradım.”

Taburesinden ayağa kalkıp, tekrar panikle yerine oturdu Recep. Arkadaşının ölümünden duyduğu üzüntü, hareketlerinden ve kanlaşmış gözlerinden anlaşılıyordu. Sigarasını tezgahdaki çay tabağına söndürüp, ellerini iki bacağının arasında sıkıştırdı. İleri geri sallanırken Recep, Efe’nin sorusu ile durdu: “Neden arkadaşını aramak yerine yukarı çıktın?”

“Kontörüm yoktu abi” diyerek hızla cevapladı Efe’yi ağlamaklı genç.

“Peki neden ambulansı aramak yerine ilk önce polisi aradın? Arkadaşının ölü olduğunu biliyor muydun?”

Efe’nin sorusu ve burnundan üflediği sigara dumanının arkasındaki şüpheli bakışından rahatsız olan Recep, sesindeki artan titreme ile cevapladı yakışıklı memuru:

“Abi bilmiyorum! Halil’i ben öldürmedim vallahi billahi. Vatanımı, bayrağımı, polisimi sever sayarım. Askerliğimi Tunceli Ovacık’ta yaptım. Ülkücü, milliyetçiyiz abi çok şükür Allah’ıma.”

“Kes, kes, kes!” diyerek araya girdi Efe. “Bırak lan yağ çekmeyi. Sorduğum sorulara cevap vereceksin ulan! Bana mı yaptın askerliği yavşak!”

Efe’nin yüksek çıkan sesinden ortamın gerildiğini fark eden Emre, oturduğu taburede korkudan büzüşen Recep’e doğru hamle yapan arkadaşını eli ile durdurdu: “Efe, biz şu maktule bir bakalım. Recep de burada otursun bizi beklesin.” Arkadaşının koluna girerek bulundukları mutfağın tam ters istikametinde kalan salona çekiştirirken arkasını dönerek Recep’e “Anlaştık

mı aslanım?" dedi.

Başını olur anlamında sallayan ihbarcının ardından mutfaktan çıktı iki arkadaş. Dar koridorda rahat ilerleyebilmek için dostunun kolunu bırakan Emre, öfkeli ortağına yol verdi. Salona girdiklerinde odanın ortasında yatan, Recep'ten en az on kilo daha ağır ve on santim uzun olan Halil'in cesedi ile karşılaştılar. Yüzü koyun bir şekilde yerdeki koyu renk halının üzerine düşmüştü genç pizzacı. Halının alacalı rengi uzun yıllardır yıkanmaması sebebiyle daha da koyulaşmıştı. Recep'in söylediği gibi dikkatle bakıldığında anca fark edilebilirdi kurumuş kan.

İki adet üçlü kanepenin arasındaki boşlukta yatan gencin cesedi dışında, salonda eski bir vitrin ve hemen önünde bir sehpa ve iki sandalye duruyordu. Sehpa üzerindeki açık tavlayı işaret etti Efe, ekip şefine. Parmaklarıyla 'iki' işareti yaparak, maktul ile birlikte gece bir kişinin daha evde olabileceğini ima etti.

"Anlaşılan gece bir ahababı varmış evde kurbanın. Tavla oynamışlar baksana. Bu içerdeki yalaka olmasın sakın?"

Efe'nin tahmin yürütmesini sessizce dinledi Emre: "Herifi bıçaklayıp polisi aradı. Kendince plan yaptı, ihbar edenin kendisi olduğu müddetçe şüphelenilmeyeceğini düşündü," diyerek senaryosunu pekiştirdi Efe.

Salonun boyası kurumuş ve kabarmış kapı kasasına dayanarak beklemekte olan Emre, gür, siyah sakallarını kaşıyarak arkadaşının hipotezi hakkında kendi düşüncesini anlatmaya başladı. Cebinden çıkardığı telefonunun ekranından saate bakarak "Saat 07:38. Tezini destekleyebilmek için pullar ve tavla laboratuara götürülür ve incelenir. Parmak izleri içerdeki eleman ile eşleşse bile birinci derece bir delil olacağını sanmıyorum. Her sabah birlikte işe gittiklerini söylediğine göre Recep, Halil ile yakın arkadaş olmalılar. Bu da sık sık bir araya geldikleri gösterir. İkinci olarak saat

dostum. Ölüm saatini net olarak bilmeliyiz. Eğer bu iki genç sabah erken saatte işe gidiyorlarsa, Recep sabahın ilk saatlerinde bir sebepten arkadaşını öldürmüş olmalı. Ya da akşam öldürdüğü arkadaşının evinden çıkıp, kendi adresinde uyuyup, sabah tekrar buraya gelmesi gerekir ki bu zor bir ihtimal bence. Bu çocukta öyle bir özgüven sezemedim. Başka bir ihtimal ise, öldürdüğü arkadaşının yanında sabaha kadar bekleyip merkezi araması. Bu olasılığın mümkün olabilmesi için de gencin gözlerinde uykusuzluk belirtileri olmalı. Ama bunu da göremedim dostum.”

“O kadar kitabı ben okusam, ben de uydururum abi bu senaryoları. Birazcık ara ver kardeşim polisiyeye. Aşk romanları oku mesela.”

“Benimkiler senaryo değil dostum! Senin tezini çürüten birkaç fikir sadece. Şu herifinin önünü bir çevirsene kimse gelmemişken. Neresinden almış darbeyi, neyle öldürülmüş bir bakalım.”

Emre’nin talimatını yerine getirmek için cesedin yanına yaklaşan Efe, arkadaşının arkasındaki koridorda göz gezdirdi. Kimsenin gelmediğinden emin olduktan sonra yerde yatan cansız bedenin sağ tarafına geçti. Sol tarafa birikmiş olan kanı hesaba katıp darbenin bu bölgeye indirilmiş olabileceğini düşünerek yapmıştı bu hamlesini. Cesedin üzerindeki tişörtün omzundan ve şortunun lastiğinden sıkıca tutarak arkadaşını karşısına geçmesi için uyardı. Salonun girişinden Efe’nin tersi istikamete geçti Emre. Başıyla tamam işareti yaptığında, maktulun kıyafetlerini sıkıca tutan Efe ‘Bismillah’ diyerek yan çevirdi ölüyü. Göğüs kafesinin hemen altındaki kesiğe yaklaşıp dikkatle inceledi Emre ölümcül yarayı. Efe, Kaldırdığı şekilde, yavaşça yerine yatırırken Halil’in cesedini, Emre de oda girişindeki yerini aldı.

“Bıçak yarası. Düzgün bir kesik var kıyafetinde. Tek seferde sokmuş çıkarmış anlaşılan. Büyük bir bıçak olsa gerek. Tabi vücuttaki etkisini göremedim.” Kollarını göğüs hizasında

bağladıktan sonra devam etti Emre: “Dostum sen aşağı in. Esnaf, komşu kimi bulursan bir şeyler öğrenmeye çalış bakalım. Ben de evi gezeyim ve Recep ile sohbet edeyim biraz. Bakalım hırsızlık vesaire yaşanmış mı? Bir de gelirken bir paket sigara alır mısın?”

“Ne yapacaksın sigarayı? İçeceksen ben vereyim birader.”

“Yok dostum, paket al sen. Şu içerdeki çocuğa acıdım, vereyim de içsin.”

“Eyvallah patron” diyerek çıkışa yöneldi Efe. Arkadaşının daire kapısından çıkmasının ardından mutfaktaki Recep’in yanına geçti Emre de. Bir sigara daha yakmış olan tedirgin gence yaklaştı. Yanındaki fincan tabağında duran sigara izmaritlerini sayarak;

“Ne yapıyorsun öyle dostum, dubara mı atıyorsun?”

Kendisini anlamadığını ima etmek ister gibi şaşkın bakışlarla karşısında konuşan memuru süzdü Recep. Gayriihtiyarı etrafına bakındıktan sonra “Anlamadım abi. O ne demek?” dedi.

“Tavla oynamayı bilmiyor musun kardeşim?”

“Hayır abi! Okeymiş, tavlaymış, kâğıt oyunlarıymış anlamam. Şeytan işidir derdi rahmetli dedem. Ben de hiç merak edip elime almadım bu icatları. Niye sordun ki?”

Görgü şahidi bulabilmek için sokağa inen arkadaşının iddiasını çürütmenin gururu ile gülümsedi Emre dudak altından. Kendisinden hala cevap bekleyen Recep ile göz göze geldiğinde saklamaya çalıştığı tebessümünü salıverdi. İçinden ‘Bir insanın tavla oynayıp, oynamadığını öğrenmenin daha aptal bir yolu olamazdı,’ diye geçiriyordu.

“Dubara tavlada iki-iki demektir. Ben de çiftler çiftler mi içiyorsun sigarayı diye sormak istedim sadece.”

İlk başta çekindiği Emre’nin samimi tavrı ile rahatlamıştı

Recep. Sigarasından bir nefes daha aldı. Sigarasını küllük olarak kullandığı tabağa koyup, bileklerinden sarkan gömleğinin kollarını çekiştirdi yukarı doğru.

“Yok abi işim olmaz benim kumarla, haramla! Tek kötü huyum bu meret,” dedi burnundan verdiği sigara dumanının ardından.

“Aferin,” dedi Emre karşısında gevşeyen gence. “Şimdi sen burada biraz daha otur bakalım. Ben hemen odalara göz atıp geleceğim. Anlaştık mı?” “Eyvallah reis” diyerek onayladı Recep Emre’nin talimatını.

Mutfaktan çıkarken yeni Komiser Emre, olay yeri inceleme personeli de ekipmanları ile daireye giriş yapmaktaydılar. Kendisini yeni gelen görevlilere tanıtan Emre, maktulün bulunduğu yeri gösterdi. Üç kişilik ekipten bir personelin de mutfaktaki Recep’in yanına geçmesini isteyerek yatak odası olduğunu tahmin ettiği ev bölmesine doğru ilerledi.

Kapalı kapının koluna dirsek marifeti ile bastırıp, kapıyı dizi ile iterek açtı. Salon kadar basit yerleştirilmiş odada dağılmamış bir yatak, hemen yanı başındaki küçük şifonyer üzerinde bir abajur ile Jane Austen’in ‘Aşk ve Gurur’ isimli kitabı duruyordu. Arkadaşının aşk romanları okuması tavsiyesini anımsadı. Mesai bitiminde mütevazî kütüphanesindeki aynı kitabı arkadaşına göstermeye karar verdi. Kapının arkasında bez bir gardırop vardı. Onun da fermuarları yarıya kadar açık, ancak içindeki kıyafetler düzgündü. Salondaki düzen ile birlikte yatak odasındaki sadelikten sonra bir hırsızlık eylemi olmadığına karar vererek ayrıldı oda önünden Emre. Prosedür gereği olması açısından göz ucuyla banyoya da göz attıktan sonra tekrar mutfaktaki ihbarcının yanına döndü.

Mutfakta Recep ile birlikte sessizce oturmakta olan memura teşekkür edip, arkadaşlarına yardımcı olması için gönderdi Emre. Bıraktığı gibi taburede oturmaya devam eden Recep’e “Arkadaşın da sigara içer miydi?” diye sordu. Artık iyice

rahatlayan Recep, bir sigara daha çıkarıp keyifle yaktı. Bir memurla değil de, kırk yıllık ahabıyla konuşur gibi sakindi. “Yok be abi! Ana kuzusudur o. Bana bile laf eder içerim diye.”

Olay Yeri İnceleme Şube Müdürlüğü’nde görevli personel solanda gerekli araştırmalarını yaparken Recep’e karşılık vermeden mutfağa göz gezdirmeye başladı Emre. Tezgâhın üstünde yıkanmış bulaşıklar vardı yalnızca. Sepetten bir çatal alıp, teker teker çekmeceleri açıp içlerine göz attı. Lavabonun altındaki kapaklı bölmeyi de elindeki çatal aracılığı ile açıp çöp kovasına baktı.

“O tabaktakilerden başka sigara içtin mi?” diye sordu arkasında oturan gence. Sesi tekrar çatallaşan Recep “Yok abi,” diyebilirdi ancak.

“Tamam!” dedi Emre. “O tabağa sahip çık. Tabi içindekilere de.”

Elinde tuttuğu sigarasına ifadesizce bakan Recep’i düşünceleri ile baş başa bırakarak, elindeki çatalı çeşmede yıkayıp tekrar yerine yerleştirdi. Mutfak tezgâhına dayanıp, kollarını göğsünde birleştirip sakallarını ovmaya başladı. Çok geçmeden kapıda Efe belirdi.

“Abi sokakta kimsenin bir şeyden haberi yok. Esnaf daha yeni açıyor kepenkleri. Kusmuk kalıntılarından başka bir şey yok sokakta. Ayrıca güvenlik kamerası olan tek bir dükkan da yok sokakta. Olay yerinin araştırmalarından sonra kimlik analizine kaldı işimiz. Kaydı mevcut biri çıkarsa araştırma ekibi gider alır. Ama yok, kayıtlı biri değilse hayırlı olsun yeni faili meçhulümüz!”

Arkadaşının araştırmasını temkinli bir şekilde dinledi Emre. Son sözünü söyledikten sonra iki elini umutsuzca sağa sola açan arkadaşının yanına geldi. “Sigarayı aldın mı dostum?” diye sordu. “Aldım abi aldım” dedikten sonra arka cebindeki paketi çıkartarak şefine uzattı. Sigara paketini arkadaşından alan Emre, taburesinde sessizleşen Recep’in koluna girerek

“Kalk bakalım Recep, küçük bir gezi yapacağız seninle,” dedi.

Islak pantolonu ile meşgul olan Efe’nin bakışları arasında ayağa kalktı Recep. Davete anlam vermeye çalışıyormuş gibi bir şaşkınlığa büründü. Arkadaşına da kendileri ile gelmesini söyleyen Emre pizzacı ile mutfaktan çıktı. Daire girişine geldiklerinde “Efe, sen bir kat aşağı iner misin?” dedi. Başıyla arkadaşının onayını alan Emre, Recep’e döndü. Elindeki paketi tiryaki gence vererek “Al bakalım bu paketi Recep. Bir kat aşağı in ve paketi açarak yavaş yavaş çık merdivenlerden. Biz burada yokmuşuz gibi ama. Normalde ne yapıyorsan, onu uygula. Anlaştık mı?”

Ortağı merdivenlerden inerken, telaşa kapılan gencin eline tutuşturdu paketi Emre. Efe’nin peşi sıra merdivenlerden indi Recep. Efe ile göz göze geldiğinde, kafasını iki yana sallayarak Emre’nin ne yapmaya çalıştığını anlamadığını ifade etmeye çalıştığını gördü. Recep kafasını yukarı kaldırdığında merdiven korkuluklarındaki Emre’nin ‘Haydi’ demesiyle tekrar çıkmaya başladı basamakları. İlk önce naylon muhafazasını çıkardığı paketin kopan kısmını daha üçüncü basamakta yere attı. Merdivenlerde ilerlemeye devam ederken karton paketin kapağını açtı. İçindeki jelatin kısmı da bir tiryakiye yakışır şekilde profesyonelce açıp, aynı şekilde kopan kısmı basamaklar üzerine bıraktı. Yaklaştığı Emre ile tekrar göz göze geldiğinde, “Devam et,” demesiyle bir dal çıkarıp ağzına yerleştirdiğinde artık dairenin kapısının önüne gelmişti.

Alt kattaki Efe’ye seslenen Emre, arkadaşını yanlarına çağırdı. Mutfak yerine araştırma ekibinin inceleme yaptığı salona yöneldi. Yerde cansız yatmakta olan Halil’in üzerinden geçerek, kanepelerden birine yerleşti. Kendisine çıkışacak olan Olay Yeri İnceleme personelinin eliyle susturduktan sonra “Yanlışı yerde araştırma yapıyorsunuz beyler!” dedi. “Gel bakalım Recep, sen de geç karşıma otur.”

Emre’nin talimatına bir kez daha çaresiz uyan Recep, ağzındaki sigarayı yakmaya fırsat dahi bulamadan oturdu kanepenin üzerine.

Aynı anda bir kere daha itiraz etti inceleme yapan beyazlar giymiş, orta yaşlı personel.

“Komiserim delilleri yok ediyorsunuz!”

Konuşmasına devam etmesine izin vermeyen Emre “Uzatma dostum! Geç kenara ve dinle sadece. Yanlış bir şey görürsen üstlerine şikayet edersin. Ama şimdi sadece sus ve dinle!” Sesi itaat emri barındırıyordu. Girişin önünde dikilmekte olan Efe’ye döndü.

“Dostum sen kaybettin. Recep tavla oynamayı bilmiyor!” Bir süre arkadaşını izledi Emre. Öfkeli araştırma ekibinin bakışları arasında en yakın arkadaşının da düşen suratının keyfini çıkardı. Daha sonra devam etti: “Ama kazandın da. Katil Recep!” dedi.

“Aman komiserim!” diyerek ayağa zıplayan Recep’i ani bir refleks ile omzundan bastırarak tekrar oturttu koltuğa Efe. Recep’in şov yapmasına ve laubaliliğe varan davranışlarından da gerilmiş olan Emre “Sus lan!” diye bağırdı var gücüyle. Apartmanı titreten çıkış ile odadaki diğer memurlar da irkildiler. Omzundan bastıran Efe’ye ve karşısında adeta kükreyen Emre’ye karşı gelemeyeceğini anlayan Recep, kafasını iki elinin arasına alarak ağlamaya başladı. Emre, cinayet senaryosunu okumaya başladı: “Öncelikle sen bu daireye bugün ikinci defa geldin Recep. İkinci gelişin, haber merkezini aradığın gelişti. İlk gelişin ise Halil’i öldürdüğün seferki.” Ev arkadaşına dönerek bir sigara istedi Emre. Keyif sigarası içmek isteyen arkadaşına cebinden çıkarttığı sigarasını uzattı Efe. Dostunun yaktığı sigaradan derin bir nefes alan Emre, ciğerlerini dumandan temizledikten sonra devam etti.

“Evet katil sensin Recep! Gelelim delillerimize.” Cebinden çıkardığı sigara paketi naylon ve jelatinini oturduğu kanepenin yanına koydu. “Varan bir,” diyerek devam etti: “Bu sigara paketi çöpleri senin mutfakta bıraktığın paket ile birebir uyusacaklar Recep.” Efe’ye döndü: “Merdivenlerden

çıkarken durup bunları almıştım hatırlıyor musun dostum? Apartman yöneticisi apartmanın akşam geç saatlerde temizlendiğini söylemişti. Bulduğumuz daire en üst kattaki tek daire olduğuna ve kurban Halil sigara içmediğine ve apartmanın temiz olması gerektiğine göre bu çöplerin merdivenlerde olmaması gerekirdi. Varan iki, neden Recep'in arkadaşının dairesine ikinci defa geldiğini söyledim? Recep'e aldığın sigara paketini açmasını istedim merdivenlerde değil mi? Bu ritüeli her zamanki gibi uyguladı Recep. Önce naylonu çözüp attı, ardından jelatini kopartıp attı merdivenlere. Küllük olarak kullandığı tabaktaki izmaritleri ve seyrelmiş paketindeki dalları saydığımızda bu sigara paketinin yeni açıldığını görebiliriz. Ben yaptım. Bu şartlarda Recep merdivenlerden çıkıyorken paketini açmış oluyor. Peki ikinci gelişi olduğunu anlamak için ne yaptım? Öncelikle Halil'in sigara içmediğini öğrendim. Ardından mutfaktaki çöp kovasına baktım. Kova içersinde Recep'in içtiği markadaki sigara paketini ve dokularının uyuşacağı sigara izmaritlerini bulabilirsiniz ayrıca. Arkadaşını öldüren Recep, delil olarak yalnızca kana bulanmış gömleği ve suç aletinin kullanılacağını sanarak bunları ortadan kaldırmak istedi. İşe giderken uğradığı yalanını uydurmak için kanlanan gömleğini çıkarıp, arkadaşının gömleklerinden birini aldı ve giydi. Ama beden farkını hesaba katmadı. Kendi gömleğini de civardaki çöp kovalarından birinde bulabilirsiniz muhtemelen. Tabi eğer çöp kamyonları gelip, kovaları temizlememişlerse hala."

Vitrinin önünde duran memurlardan birinin hareketlendiğini gören Emre, personeli durdurdu. Mesai arkadaşına dönüp, sigarasından bir nefes daha aldıktan sonra devam etti;

"Acele etme dostum! Deliller çöp kovasında duruyor. Biraz daha sabret ve biraz polisliyecilik öğren!" dedi, polisliyecilik kelimesini vurgulu söyleyerek.

"Hem daha deliller bitmedi. Herhalde Recep'in işe gitmek için buraya gelmediğini en başından anlamıştınız hepiniz değil mi? Hangi pizzacı sabahın yedisinde iş başı yapıyor ki? Acemi bir

katil olan ukala kardeşimiz hatalarını görmemeye devam etti. İlk geldiğimizde, çok iyi sıkıştırmıştın bu çocuğu Efe. Ambulans yerine ilk olarak polis imdat hattını aradığını söylemesi ve yapmış olması büyük bir hataydı. Gelelim kata çıkmadan önce yaşadıklarımıza. Üzerine su dökülen kovanın yanındaki iki pizzacı motorunu gördün değil mi dostum? Fakat üzerindeki suyu sıkmakla ve küfretmekle uğraşırken dikkatinden bir şey kaçtı. Dün akşam yıkanan apartmanın pis suyu motorların tekerlerin etrafında iz yapmıştı. İki motorun birden hem de. Bu da gösteriyor ki bir kez daha, Recep dün akşamdan itibaren bu evdeydi.

“Peki tüm bunlar olmuşken, cinayet nasıl işlendi dersenez, mutfak tezgahının ikinci çekmecesinde duran ekmek bıçağına bir bakın derim, belki de bir doku örneğine rastlarsınız!”

Yunus Emre EROĞLU.

www.dedektifdergi.com Detektif proza